

KNYGA „ZOHAR“
– RAKTAS Į
DVASINĮ PASAULĮ

➤ 2 psl.

„ŽALIOSIOS
RELIGIJOS“
PABAIGA

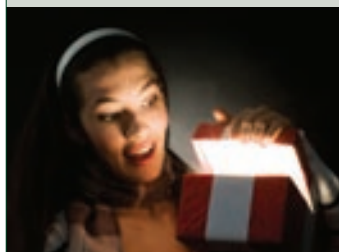
➤ 4 psl.

VISŲ
MOKSLŲ
ŠAKNIS

➤ 5 psl.

KO NORI
MOTERIS?

➤ 6 psl.

ATEITIES
MOKYKLA.
TAPTI
ŽMOGUMI

➤ 7 psl.

PASAULIS JAU NEBEBUS TOKS PAT, ARBA KAS TOLIAU?

Jus sveikina jau trečiasis laikraščio „Kabala.lt“ numeris, kuris, kaip ir ankstesnysis, daugiausiai skirtas pasaulinei krizei, per pastaruosius du metus įgijusiai dar ryškesnes formas ir dar didesnę pagreitį. Žmonijai vis nerandant aiškių atsakymų į tuos pačius rūpimus klausimus, bandysime ir toliau pasitelkę kabalos mokslą atskleisti mus visus veikiančius dėsnius, kurių pažinimui lieka vis mažiau laiko.

Savaime ši globali krizė neišsispres, ir daugelio valstybių, taip pat ir Lietuvos, vadovų raminiai, kad reikia dar šiek tiek palaukti ir viskas grįš į senas vėžes, gali būti pavojingesni nei įvairių grėsmingų scenarijų piešimas. Iš tiesų vyksta procesas, kuris iš žmonijos reikalauja naujo požiūrio į gyvenimą ir bendrų visų mūsų pastangų pasikeisti. Matome, kad vis sunkiau nuslėpti tai, kas jau tampa akivaizdu, – visuomenė turi tapti harmoninga ir rasti visiems priimtina sprendimą, nes

priešingu atveju pasaulinė krizė gali virsti pasauline katastrofa.

Pati gilėjanti krizė leidžia mums vis geriau suprasti šio reiškinio priežastį ir sykiu atrasti jos sprendimo būdą. Krizė yra daugialypė, pasireiškianti ne tik

ar vis didėjančios žmonijos bėdos turi kokią nors prasmę? Ar mus supančios gamtos veiksmai yra kryptingi ir tikslingi? Ir pagaliau – kokia yra žmogaus gyvenimo prasmė?

Jei sužinotume mūsų atsi-

greičiau galėsime pakilti virš dabartinės būsenos.

Žinodami tikrąją krizės priežastį galėsime sužinoti ir jos sprendimo būdą. Jei visos šiuolaikinės žmonijos bėdos kyla iš susvetimėjimo, susipriešinimo, savanaudiškumo, nepasitikėjimo tarp žmonių, būtent tai mums ir reikėtų taisyti. Tam pakaktų supratimo, kas iš tikrųjų vyksta, ir didelio noro susivienyti. Kadangi globaliame pasaulyje pabėgti vienas nuo kito jau nebegalime ir vis akivaizdžiau matome tarpusavio priklausomybę, kitos išeities neturime.

Laikas keistis. Jei to nepadarysime dabar, vėliau tą patį turėsime atlikti stumiami didelių kančių. Bandymai ignoruoti visa apimančią tarpusavio ryšį atves žmones ir valstybes į dar didesnę protekcionizmą, nesantį taiką bei karus. Būdų, kaip to išvengti, ir bus ieškoma šio numerio puslapiuose.

ADOMAS DAVALGA

SIEKDAMI PAŽINTI KRIZĖS PRIEŽASTĮ, TURĖTUME ŽVELGTI NE TIK PLAČIAU, BET IR GILIAU, BANDYDAMI SAU ATSAKYTI, AR VIS DIDĖJANČIOS ŽMONIJOS BĖDOS TURI KOKIĄ NORS PRASMĘ? AR MUS SUPANČIOS GAMTOS VEIKSMAI YRA KRYPTINGI IR TIKSLINGI? IR PAGALIAU – KOKIA YRA ŽMOGAUS GYVENIMO PRASMĖ?

ekonomikoje, bet ir šeimoje, auklėjime, kultūroje, visuomenėje bei kiekvieno iš mūsų asmeniniame gyvenime. Globaliam iššūkiui reikalingas globalus atsakas, o ne atskiri pavieniai bandymai, kurie nieko iš esmės nepakeičia ir yra tik bergždžia kova su pasekmėmis. Siekdami pažinti krizės priežastį, turėtume žvelgti ne tik plačiau, bet ir giliau, bandydami sau atsakyti,

radimo šioje žemėje priežastį, galėtume suprasti, kur mus šis gyvenimas „neša“, ir nebūtume vien tik vis labiau spartėjančių pokyčių liudininkai. Viltys, kad galėsime grįžti prie ankstesniojo gyvenimo būdo, yra visiškai nepagrįstos, o krizė jau yra pasiruošusi prasiveržti su dar didesne jėga. Tad kuo anksčiau sugėbėsime atsakyti į pagrindinius mums rūpimus klausimus, tuo

Kabala. Pagrindiniai teiginiai

„Gamta, arba Kūrėjas, kas iš principo nesvarbu, veikia mus per tam tikrus dėsnius, ir mums būtina jų laikytis kaip objektyvių bei privalomų.“

KNYGA „ZOHAR“ – RAKTAS Į DVASINĮ PASAULĮ

Knyga „Zohar“, kuri buvo parašyta Rabi Šimono bar Jochajaus ir devynių jo mokinių prieš beveik du tūkstančius metų, yra kabalos išminties vainikas, ypatinga žmonijos dvasinio palikimo dalis. Šiai knygai nėra lygių: žmogui, studijuojančiam „Zohar“, ji tampa energijos ir gyvybinės jėgos šaltiniu, padedančiu vystyti vidinius pojūčius.

Alegorijų kalba parašyta knyga „Zohar“ gali daug papasakoti tam, kas nori pažinti kūrinių paslaptis – ji tampa vadovu į dvasinį pasaulį. „Zohar“ reiškia „švytėjimą“ – Aukštesniojo pasaulio švytėjimą. Ši knyga aprašo tikrąjį pasaulį – ne iliuziją, kuri mums atrodo esanti išorėje, o tikrovę mūsų viduje. Jeigu „Zohar“ skaitysime pasitelkę vidinius savo pojūčius, tai atskleisime naują pasaulį – vienintelę egzistuojančią realybę. Šis pasaulis ir yra mano „aš“, o jo poveikis mums – tai Aukštesnioji jėga, kuri suvokiama per formas, pasireiškiančias mūsų viduje. „Zohar“ tarsi „lipdo“ žmogų iš vidaus pagal tą pasaulį, į kurį jis turi patekti. Ši knyga parašyta taip, kad padėtų žmogui įeiti į dvasinį pasaulį, jį visiškai nesusijusi su mūsų žemiškuoju pasauliu, tik naudoja jo žodžius dvasiniams potyriams išreikšti. „Zohar“ žmogų skatina kitaip mąstyti, kitaip suvokti jį supančią aplinką, kitaip priimti sprendimus. Kaip rakto forma privalo atitikti spynos vidų, kad ją atrakintų, taip ir mes, norėdami pasiekti Aukštesnįjį pasaulį, visomis savo savybėmis turime jį atitikti, ir tada pradėsime jį jausti.

Mes ir dabar esame šiame Aukštesniajame pasaulyje, tiesiog jo nejaučiame, kaip kad mūsų pasaulyje nejaučiame įvairių bangų, kosminio spinduliavimo ir pan. Tai tiesiog kitas lygmuo, ir mums savo viduje reikia išvystyti atitinkamus

sensorius, organus paslėptajai tikrovei suvokti.

Daugiaplanė knyga „Zohar“ parašyta ypatingu stiliumi. Pasakodama istorijas, kurios kartais labiau primena pasakas, kartais tikrovę, ji siekia vieno ir to paties tikslo – padėti žmo-

gui palaipsniui įžengti į dvasinį pasaulį. Tačiau, kad žmogus suvoktų Aukštesnįjį pasaulį, būtinas jo paties noras, siekis bei atitinkamas pojūčių jautrumas. Knygos pasakojimai tarsi šokinėja iš vieno lygmens į kitą, kalba apie sielą ir apie medžius,

apie gyvūnus ir žmonių tarpusavio santykius. Visa tai skirta tik tam, kad „Zohar“ atskleistų mums bendrąjį pasaulių sistemą, kurioje nėra skirtumų tarp materialumo ir dvasingumo, kur viskas egzistuoja mūsų pojūčių, suvokimo plotmėje.

KNYGA „ZOHAR“ PASAKOJA, KAIP ATRASTI ŠVIESĄ, O JI ATRANDAMA TIK ESANT NORUI DUOTI IR MYLĖTI, TODĖL PASIRUOŠIMAS KNYGOS „ZOHAR“ STUDIJOMS – TAI PASIRUOŠIMAS ĮGYTI DAVIMO IR MEILĖS SAVYBES, TAI MINTYS APIE VIENYBĘ, APIE LAIDAVIMĄ, APIE BŪSENĄ „MYLĖK ARTIMĄ KAIP PATĮ SAVE“, APIE TAI, KAIP ATRASTI DAVIMO IR MEILĖS ŠVIESĄ. TADA „ZOHAR“ MUMS PADĖS.

Iš kabalisto, profesoriaus M. Laitmano internetinio dienoraščio

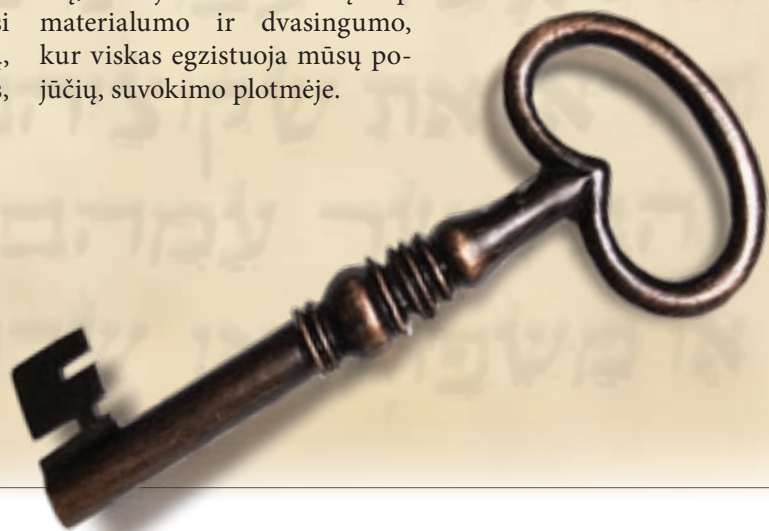
„Zohar“ atsiskleidžia palaipsniui – žmogus tarsi mažas vaikas įvedamas į knygos vidų ir jam atsiveria vis gilesnis viso pasaulio vaizdas.

Kodėl ši knyga tokia neįprasta? Todėl, kad visi dešimt kabalistų, ypatingu laiku, ypatingoje vietoje susirinkusių ją parašyti, savo vidinėmis savybėmis atitiko dešimt sferų, kas ir leido jiems sukurti tokią didingą knygą.

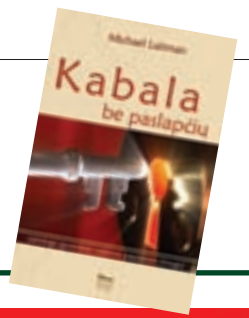
Taigi knyga „Zohar“ kalba tik apie dvasinį pasaulį. Ji pasakoja iš aukščiausios, paties Kūrėjo pakopos, pasiekdama žemiausiąją – mūsų pakopą. „Zohar“ kreipiasi į skaitytoją kiekvieno iš tų dešimties kabalistų vardu.

Ši knyga todėl ir vadinama „Zohar“ – „Švytėjimas“, kad joje slypi Šviesos, kuri mus sukuria, jėga ir ją skaitydami palaipsniui pradėdami jausti šį „švytėjimą“, užpildantį viską aplink. Šio „švytėjimo“ viduje egzistuoja visi pasauliai ir mes patys, kokius save jaučiame. Žmogui, studijuojančiam „Zohar“, tereikia nusiteikti pasitelkus šią knygą pajusti visą kūrinių ir jis išvys visus pasaulius, viską, kas juose vyksta, tarp kurių ir mūsų pasaulis – pats mažiausias, pilkas, visų žemiausias. Tačiau, kita vertus, būdami jame turime galimybę daryti įtaką aukštesniesiems pasauliams ir taip keisti tiek savo, tiek ir pasaulio likimą, viską nukreipdami gėrio link.

GINTARAS GAIDYS

„Nakties tamsa tirštėja prieš aušrą. Panašiai pats tamsiausias metas žmonijos istorijoje (kaip beveik prieš 2000 metų rašė knygos „Zohar“ autoriai) ateis prieš jos dvasinį pabudimą.“

KABALOS MOKSLAS IR GYVENIMO PRASMĖ

www.laitman.lt

Michaelio Laitmano dienoraštis

„OŽKOS IR KOPŪSTO“ SISTEMINĖ KRIZĖ

SAVO EGOISTINE, NATŪRALIA, PRIGIMTINE RAIDA – NIEKAS ČIA NEKALTAS, TOKIA NEPERMALDAJAMA GAMTOS DIALEKTIKA – MES ATSKLEIDĖME INTEGRALIĄ, GLOBALIĄ ŽMONIŲ TARPUSAVIO RYŠIŲ MŪSŲ PASAULYJE SISTEMĄ. MAŽA TO, KADANGI ŽMOGUS – PATS EGOISTIŠKIAUSIAS KŪRINYS, TAI JAMĖ TELPA IR VISA NEGYVOJI, AUGALINĖ, GYVŪNINĖ GAMTA (PRIGIMTIS), O VISA TAI TURI BŪTI TEISINGAI REGULIUOJAMA (SIEKiant PUSIAUSVYROS). TOKIU ATVEJU TAMPAME PRIKLAUSOMI – VISI NUO VISŲ. ATVIRKŠTINIO JUDĖJIMO NĖRA IR NEGALI BŪTI.

Iš kabalisto, profesoriaus M. Laitmano internetinio dienoraščio

Valstiečiui reikia per upę perkelti vilką, ožką ir kopūstą. Bet valtis tokia, kad sutilpti gali tik valstietis, o su juo – arba vilkas, arba ožka, arba kopūstas. Bet jei paliksi vilką su ožka, tai šis suės ožką, o jei paliksi ožką su kopūstu, tai ji suės kopūstą...

Ši paprasta situacija dėl primityvaus dalyvių egoizmo strategiškai mąstančiam žmogui pavirsta nebanalia užduotimi. Atrodytų, penkių minučių reikalas, bet kiek jėgų ir papildomo laiko reikia jo sprendimui!

Tai puikiai iliustruoja, kaip veikia šiuolaikinė civilizacija. Bet kuri, pati paprasčiausia užduotis mūsų pasaulyje lygiai pagal tą patį principą pavirsta galvosūkiu.

Pavyzdžiui, reikia ką nors

pervežti iš vienos vietos į kitą. Atrodytų, imam mašiną ir vežam. O jeigu tai yra pinigai, auksas ar briliantai? Ooo! Tada reikia dar bent 10-20 žmonių saugumui užtikrinti, šarvuoto automobilio, ginklų, specialiosios technikos... Pagal šį principą matosi, koks mažas didelės sistemos, vadinamos „žmonių visuomenė“, visų vidinių ryšių efektyvumas. 99% jėgų paprasčiausiai atiduodama trinčiai mechanizmo viduje! Sistema priešinasi bet kokiam altruistiniam veiksmui jos viduje. Karavanai, gabenantys produktus mirštantiesiems žmonėms, – plėšiami, pinigai, skirti varginčiausioms šalims, – vagia tie, kas juos skirsto, ir t.t.

Iki dabartinio laikotarpio netgi likusio 1% užteko, kad

žmonija vis dėlto vystytųsi. Bet dabar matome, kad mūsų civilizacija yra ties susinaikinimo riba. Visa ši daugelio tūkstančių metų struktūra išsėmė savo tvirtumo atsargas ir ruošiasi sugriūti kaip kortų namelis.

Iškyla juokinga situacija: viso pasaulio mokslininkai plūša, siekdami bent kiek procentų padidinti automobilio variklio, elektros lemputės ir panašių daiktų efektyvumą. O dėl ko iš esmės tai daroma? Ogi viskas dėl to paties – kad patenkintų išaugusį žmonių egoizmą. Negalime jų priversti važinėti mažiau, tai nors duokime jiems ekonomišką variklį.

Bet įsivaizduokite, kad truputį pakeičiame žmogaus sąmonę ir praplečiame jo įsivaizdavimą apie pasaulio sandarą bei

savo vietą kūrinijoje. Tuomet kiekvienas žmogus, kuriam reikia kažkur nuvažiuoti, paklaus savęs: „Kaip man tai padaryti efektyvesniu būdu? Gal priimti į savo mašiną daugiau žmonių arba tiesiog važiuoti autobusu?“ Juk jis galvos ne apie savo asmeninį benzino taupymą, bet apie visos žmonijos naftos atsargas.

Ir taip visais atvejais! Žmonija turi dešimteriopas tvarumo atsargas pagal VISUS parametrus: kuro, produktų, sveikatos. Bet kuras deginamas beprasmiškai kelionėse, laukuose niekas neauginama, nes tai nenaudinga rinkos ekonomikos sąlygomis, o žmonės serga ir miršta, nes užmušinėja

vieni kitus visomis įmanomomis priemonėmis – nuo minčių iki atominės bombos.

Posakis „sisteminė krizė“, toks populiarus mūsų laikais, reiškia, kad krizė apėmusi ne naftos ar maisto produktų gamybą ir ne demografiją. Krizę patiria mūsų įsivaizdavimas apie tai, kas esame ir kokiame pasaulyje gyvename. Tad pradėkime būtent nuo šių pagrindinių klausimų suvokimo, ir tada bendra vilko, ožkos bei kopūsto kelionė virs lengva ir malonia kelione.

Pagal „Kabala šiandien“, 2008, nr.36

REALYBĖ, SLYPINTI KABALOS MOKSLE

Materialioje tikrovėje, apčiuopiamoje mūsų pojūčiais, egzistuoja realūs reiškiniai, kurių esmės suvokti mums neduota netgi vaizduotėje, pavyzdžiui, elektra ir magnetizmas. Tačiau neabejojame jų realumu, mūsų žinios apie jų raišką visiškai mus tenkina ir mums absoliučiai nesvarbu, kad nė kiek nenutuokiame apie jų esmę. Šių reiškinių pavadinimai mums tokie realūs ir artimi, tarsi iš tikrųjų juos jaustume, ir netgi mažiems vaikams žodis „elektra“ taip gerai pažįstamas, kaip ir žodžiai „duona“ arba „cukrus“.

Maža to, kaip mums neduota suvokti Aukščiausiosios valdančios jėgos, lygiai taip pat neduota suvokti jos sukurtų kūrinų esmės. Visus materialius reiškinius suvokiame tik iš mūsų

jutimo organų reakcijos į jų poveikį. Tai suteikia mums visišką pasitenkinimą, nepaisant to, kad neturime jokio supratimo apie jų esmę. Mums nėra duota suvokti netgi savo pačių esmės, viskas, ką žinome apie save, – tai tik jos sukeltas procesas.

Todėl visi kabalistinėse knygose randami pavadinimai ir terminai yra realūs, nepaisant to, kad mes nesuvokiame jų esmės. Aukštesniojo pasaulio tyrinėtojams išsamus pažinimas sukelia visišką pasitenkinimą, nors jie suvokia tik žmogaus reakcijas į tarpusavio sąveiką su Aukščiausiąja valdančia jėga. Toks suvokimas yra visiškai pakankamas ir nesukelia nevisaverčio pažinimo jausmo, kaip mums nekyla šešto rankos piršto poreikis, kadangi visiškai pakanka penkių pirštų.

Ištrauka iš Baal Sulamo straipsnio „Kabalos mokslo esmė“

Kas yra kabala?

„Kabala - mokslas valdyti likimą, žinojimas, perduotas visai žmonijai, visoms pasaulio tautoms.“

„ŽALIOSIOS RELIGIJOS“ PABAIGA

NORS MES IR NESUPRANTAME, TAČIAU ESAME VISŲ CUNAMIŲ, ATŠILIMŲ IR ATŠALIMŲ PRIEŽASTIS – KADANGI IMAME IŠ GAMTOS GEROKAI DAUGIAU, NEI MUMS DERĖTŲ. BE TO, VISI MŪSŲ JAUČIAMSI NEGATYVŲS REIŠKINIAI, JĖGOS, APLINKYBĖS YRA SKIRTI TIK TAM, KAD MES, ŽMONĖS, KUO GREIČIAU SIEKTUME IŠ ANKSTO MUMS IŠKELTO TIKSLO – TAPTI PANAŠIEMS Į GAMTĄ, ARBA KŪRĖJĄ.

Ivairiuose planetos kampeuose vyksta globalūs klimato pokyčiai, ir jie akivaizdžiai pastebimi plika akimi – tirpsta Antarktidos ledynai, Australijos žemyno atskirose srityse pradeda trūkti gėlo vandens (nors Australijos krantų link artėja tų pačių Antarktidos ledynų likučiai), gausėja įvairių parazitinių bei nepageidaujamų biologinės įvairovės rūšių ir kartu nyksta įprastinės gyvūnų bei augalų rūšys. Tiek pasaulio stipriausių valstybių politikai, tiek mokslininkai, tiek ir eiliniai piliečiai visuotinai sutaria, kad vyksta klimato kaita, galinti sukelti pražūtingus padarinius bene visai žmonijai – vieniems truks gėlo vandens, kitiems maisto, tretiesiems gresia būti nuplautiems bekraščio vandenyno. Žinant akivaizdų klimato kaitos faktą, bandoma ieškoti klimato kaitos įveikimo būdų – dauguma valstybių sutaria, kad būtina mažinti ir griežtai kontroliuoti CO₂ išmetimus. Tai yra klasikinė ir, atrodytų, vienintelė ižvalga, kurią įgyvendinant turėtų būti pasiekti sparčios klimato kaitos stabilizavimo uždaviniai.

2009 m. gruodžio pradžioje Kopenhagoje vykusio XV Pasaulinė Jungtinių Tautų Organizacijos konferencija, skirta globaliam atšilimui, buvo tarsi visuotinio susirūpinimo dėl pasaulio aplinkos ateities išraiška – daugelio pasaulio valstybių lyderiai, tiesiogiai ir netiesiogiai spaudžiami „žaliųjų“, verslo magnatų, įvairių kitų interesų grupių, bandė tartis dėl susitarimo, kuris, atrodė, turėjo tapti lemtingu posūkiu pasaulio istorijoje ir radikaliai pakeisti grėsmingas pasaulio aplinkos kaitos tendencijas. Tačiau priimtas dokumentas apsiribojo deklaratyviomis nuostatomis, kurios numato įvairiomis proporcijomis (priklausomai nuo konkrečios valstybės ekonominio pajėgumo) mažinti CO₂ išmetimus.

„Klimat-geitas“, arba kai mokslas tarnauja „išrinktiesiems“

Dar prieš prasidedant Kopenhagos konferencijai ir joje nuskambant oficialioms kalboms, tarnybinio susirašinėjimo archyvo „nutekėjimas“ iš Klimato tyrimo centro sukėlė tikrą furorą. Hakeriai iš Rusijos, įsilaužę į minėtą Klimato tyrimo centrą ir paviešinę informaciją, išaiškino skandalinę verslo ir mokslo sąmokslą. Jo esmė – Klimato tyrimo centro tyrėjai, nagrinėdami klimato kaitą, sąmoningai iškraipydavo kai kuriuos duomenis, taip dirbtinai didindami pasaulio temperatūrą... Žinoma, manipuliacija moksliniais fak-

tais turėjo ir didžiulę finansinę išraišką – fiktyvios įmonės, parduodančios CO₂ išmetimų kvotas, vien Didžiojoje Britanijoje iš valstybės biudžeto „susigrąžino“ apie 9 mlrd. svarų „už ekologinių normų laikymąsi“...

„Klimat-geitas“ – tai ne tiesiog skandalas apie korumpuotus mokslininkus, – savo dieno-raštyje rašo klimatologas Rojus Spenseris iš NASA Kosminių skrydžių centro. – Kalbama apie visos „žaliosios religijos“, pagrįstos, kaip ir visos religijos, ne tiksliais moksliniais faktais, o grynu tikėjimu, žlugimą. Tikėjimas „žaliąja“ idėja ryžtingai vedė į priekį tūkstančius organizacijų, žmonės patys prisirakindavo

prie buldozerių ir mūrų stodavo prieš bet kokią „antiekologinę“ veiklą. Dabar gi visi šie „žalieji“ staiga įsitikino, kad jų „tikėjimo“ apologetai tebuvo begėdžiai apgavikai, besirūpinę tik asmeninės banko sąskaitos augimu. Milijonai vartotojų nusivylę – jie tikėjo, kad savo pinigais remdami „žaliąsias“ technologijas padės planetai išgyventi, – pasirodo, planetos nereikia gelbėti, ji yra išgyvenusi kur kas stipresnius sukrėtimus. Pavyzdžiui, XX a. vykę globalaus klimato pokyčiai buvo veikiami Žemės dėsnių, todėl žmonija vykstantį atšilimą turi vertinti kaip natūralų, o ne sukeltą žmogaus veiklos.

Raktas į žmogaus ir gamtos harmoniją

Jokie „moksliniai“ metodai negali sukurti harmonijos tarp mūsų ir gamtos, kai šią harmoniją pažeidžia pats žmogus – užuot palaikęs pusiausvyrą geru elgesiu, savo neapykanta jis sukelia įvairialypį civilizacijos disbalansą. Tai savo ruožtu daro įtaką ir žemesniuose gamtos lygmenyse – gyvūniniame, augaliniame bei negyvajame. Ir jokiais metodais, išskyrus paties žmogaus išsitaismą, negalima subalansuoti žmogaus ir gamtos abipusės sąveikos. Visa negyvoji, augalinė, gyvūninė gamta yra pusiausvyroje – vartoja tik tiek, kiek būtina egzistavimui. O žmogaus prigimtis verčia jį išnaudoti visą pasaulį dėl menkiausio malonumo, kuris žmogaus egzistavimui nėra būtinas. Taip jis pažeidžia pusiausvyrą su gamta. Peršasi išvada, kad visos gamtos kontekste tik žmogus nėra subalansuotas. Taigi dabartinė pasaulinė krizė atsispindi ir gamtoje. Nors mes ir nesuprantame, tačiau esame visų cunamių, atšilimų ir atšalimų priežastis – kadangi imame iš gamtos gerokai daugiau, nei mums derėtų. Kai tik vartosime tik tiek, kiek būtina egzistavimui, subalansuosime visą gamtos piramidę – visuose gamtos lygmenyse vėl įsivys harmonija. Be to, visi mūsų jaučiami negatyvūs reiškiniai, jėgos, aplinkybės yra skirti tik tam, kad mes, žmonės, kuomet greičiau siektume iš anksto mums iškelto tikslo – tapti panašiais į Gamtą, arba Kūrėją. Pradėkime, kaip teigia kabalos mokslas, nuo ketinimo, ir greitai pajusime teigiamą Gamtos atgarsį.

GINTARAS GAIDYS

WWW.KNYGOS.KABALA.LT

„Kabala nagrinėja ne tai, kas vyksta mūsų pasaulyje, o kas vyksta Aukštesniajame pasaulyje, iš kur į mūsų pasaulį nusileidžia visos jėgos, gimdančios, sukeliančios visus įvykius.“

STEBĖTOJAS TURI PASIKEISTI

Tyrinėdami gamtą nustatėme, kad visa materija susideda iš elementariųjų dalelių ir energijos. Naudodami didįjį hadronų greitintuvą tikimės atrasti naujas elementarias daleles, atskleisti, kas buvo Visatos sukūrimo pradžioje, sužinoti apie būseną, egzistavusią iki materijos sukūrimo. Vis labiau gilindamiesi į mikropasaulį mes tarsi grįžtame į tą akimirką, kai dvasinės energijos kibirkštis, atsklidusi iš Aukštesniojo pasaulio, prasiveržė į materialųjį lygmenį ir pradėjo jame kurti materiją. Mokslininkai tikisi atskleisti šią būseną, tačiau susidurs su tokio efektu, kad viskas išnyks... Vis giliau įsiskverbdami į materiją nuo dalelių pereiname prie bangų, t.y. jėgų. O po to materija išvis išnyksta – ir lieka jėga, kurios viduje slypi Aukščiausioji Šviesa. Kad žmogus atpažintų šias jėgas, jos įgauna negyvosios materijos, augalų, gyvūnų arba žmogaus formas – tačiau tai tik jėgos. Televizoriaus ekrane regimą atvaizdą piešia elektromagnetinės jėgos – lygiai taip pat jėgos mūsų atžvilgiu piešia realybės paveikslą, tuo suteikdamos mums pasaulio ir savęs pojūtį.

Kadangi mes ir mūsų prietaisai sukurti egoistinio principo pagrindu, tai galime pagauti, praryti, atskleisti tai, ką sugebė-

MES ATSKLEIDŽIAME GAMTĄ IKI MŪSŲ JUTIMO ORGANŲ VEIKIMO RIBOS – O TOLIAU JAU YRA AUKŠTESNIOJO, ATIDAVIMO PASAULIO RIBA. KAD JI BŪTŲ GALIMA TYRINĖTI, BŪTINA ĮGYTI JAM BŪDINGĄ ATIDAVIMO SAVYBĘ.

jome sugauti savyje. Mes atskleidžiame gamtą iki mūsų jutimo organų veikimo ribos – o toliau jau yra Aukštesniojo, atidavimo pasaulio riba. Kad ji būtų galima tyrinėti, būtina įgyti jam būdingą atidavimo savybę. Jeigu mes palaipsniui įgysime šią savybę, pradėsime kilti dvasinių jėgų, nusileidusių į mūsų pasaulį, pa-

kopomis. Ant pasaulių sandūros ribos galėsime suprasti, kaip Aukščiausiosios Šviesos kibirkštis prasiveržė į mūsų pasaulį ir jame sukūrė visa, kas jį pripildo. Todėl mokslininkai padarys išvadą, kad tolesnius rezultatus bus įmanoma gauti tik tokiu atveju, jeigu jie patys pasikeis. Stebėtojas turi pasikeisti! Jau

dabar mokslas pripažįsta, kad reiškinio stebėjimas daro įtaką patirčių rezultatams – tyrinėjant elementarias daleles ir ištisas galaktikas. O juk anksčiau buvo tvirtinama, kad pasaulis, Visata egzistuoja nepriklausomai nuo mūsų, nuo stebėtojo, nuo žmogaus, Žemės ir gyvybės joje. Jeigu stebėtojas keičia stebėjimo

rezultatus, tai mūsų matoma realybė priklauso nuo manęs, o ne egzistuoja nepriklausomai nuo manęs išorėje. Tolesniam gamtos tyrinėjimui mums būtina įgyti atidavimo savybę, ir tai, ką išvysime, vadinsime Kūrėju, jėga, kuriančia pasaulį.

Pagal www.laitman.ru

VISŲ MOKSLŲ ŠAKNIS

Žymiausias XX a. ir vienas žymiausių visų laikų kabalistų Baal Sulamas straipsnyje „Kabalos mokslo esmė“ teigia, kad kabala – tai Kūrėjo atskleidimo metodika. Kabala tūkstantmečius buvo nuslėpta nuo žmonių. Tačiau slapta forma reikšdamasi moksloose ji palengva rengė žmoniją kabalos, kaip visiems būtinos metodikos, norint pasiekti tobulo egzistavimo, suvokimui.

Anksčiau ar vėliau žmogus privalo suvokti savo savarankiško vystymosi, veikiant prigimtiniams norams ir prigimtiniam protui, ydingumą. Būtent įveikęs techninio, technologinio, mokslinio, religinio ir visuomeninio vystymosi etapus – ir jais nusivylęs – žmogus įgyja gebėjimą suprasti Aukštesniąją (aukščiau savo prigimtinių) išmintį ir protą. Išbandęs visas kitas metodikas ir suvokęs jų ribotumą bei netinkamumą pasaulio ištaisymui, žmogus jas gali atmesti

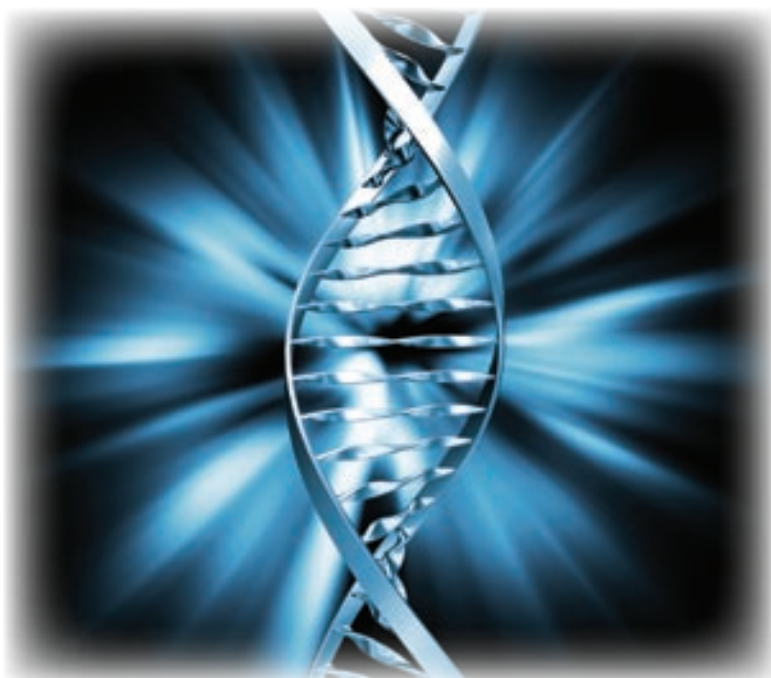
ir galiausiai pasirinkti kabalą, kaip vienintelę tikrą savo paties vystymosi metodiką.

Tokių vystymąsi lemia Kūrėjo paslėptis nuo žmogaus, idant šiam būtų suteikta galimybė savarankiškai išsivystyti ir suvokti tiesą. Kaip Kūrėjas yra pasislėpęs mus supančioje aplinkoje, taip ir kabala, Jo atskleidimo metodika, yra paslėpta mūsų pasaulio moksloose.

Mokslų vystymasis nukreipia besislepiančio kabalos mokslo atskleidimo link, lygiai taip pat ir žmogaus vystymasis mūsų pasaulyje veda jį Kūrėjo atskleidimo link. Padedant mokslams žmogus atskleidžia mūsų pasaulį, o padedant kabalai jis atskleidžia Kūrėją. Kūrėjo paslėptis yra visų mūsų blogybių bei kančių priežastis, ir kabala padeda tas priežastis suvokti.

Yra žinoma, kad mūsų žemiškieji mokslai vystosi padedami vaizduotės. Mokslininkas įsivaizduoja sau tam tikrą teo-

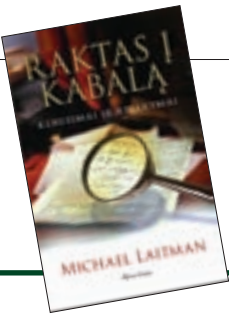
ĮVEIKĘS TECHNINIO, TECHNOLOGINIO, MOKSLINIO, RELIGINIO IR VISUOMENINIO VYSTYMOSI ETAPUS – IR JAIS NUSIVYLĘS – ŽMOGUS ĮGYJA GEBĖJIMĄ SUPRASTI AUKŠTESNIAJĄ (AUKŠČIAU SAVO PRIGIMTINIŲ) IŠMINTĮ IR PROTĄ.

riją, pradeda tikrinti savo teiginius ir taip kažką atskleidžia. Tai vadinama „tyrinėjimu dėl iškeltos teorijos patvirtinimo“ – tyrimas, paremtas vaizduote. Kabalos mokslas vystosi ne vaizduotės pagrindu, kadangi materialiaame pasaulyje neįmanoma įsivaizduoti to, kas yra dvasinio pasaulio dalis. Tai yra mokslas, kuriame nėra nieko nerealaus, kuriame viskas atskleidžia ne iš teorijos ir teiginių, o tik iš patirties.

Kabalos mokslo pagrindas yra visų lygmenų (negyvojo, augalinio, gyvūninio ir žmogiškojo) bei visų jų išraiškų, kurios slypi Aukštesniosios valdančios jėgos sumanyme, arba kūrimo tikslu, pažinimas. Todėl jis apima visus mūsų pasaulio mokslus.

Pagal www.laitman.ru

Raktas į kabalą

„Vyriškoji ir moteriškoji kūrinijos dalis skiriasi viena nuo kitos. Lyčių skirtumai šiame pasaulyje kyla iš dvasinės šaknies skirtumų.“

KO NORI MOTERIS?

MOTERIS IEŠKO TEISINGOS PASAULIO TVARKOS. JI YRA ARČIAU GAMTOS IR VIDUJE JAUČIA, KAD ŠIANDIENOS PASAULIS SUTVARKYTAS NETEISINGAI.

Natūraliai, iš prigimties moteris – tai namai. Ji auklėja vaikus, šeimininkauja, ruošia valgi, pasitinka vyrą. Taip vyko nuo Akmens amžiaus laikų ir turėtų tęstis iki šiol.

Iš tikrųjų vyras iš moters reikalauja aptarnavimo, ištikimybės, priklausomumo ir ji tenkinančios išvaizdos.

Moteris ieško teisingos pasaulio tvarkos. Ji yra arčiau gamtos ir viduje jaučia, kad šiandienos pasaulis sutvarkytas neteisingai. Tai apima bet kuriuos tarpusavio santykius: su vaikais, šeimos viduje, tarp šeimų ir, aišku, tarp valstybių. Ir netgi tuos ryšius, su kuriais ji neturi jokio sąlyčio. Visi jie moterį slegia, verčia nerimauti, nes dabartinė globali tarptautinė bei ekologinė situacija įtakoja ir šeimą, ir vaikus, ir jų ateitį. Moterį stumia pirmyn labai šiurkšti gamtos jėga, glaudžiai su ja susijusi ir joje pasireiškianti.

Šiandien moteris išeina į priekį ir nenoromis išreiškia save kaip vadovaujanti bei pirmaujanti, stipresnė, energinga komponentė, ir šis faktas kalba apie tai, kad mūsų pasaulis neištaisyta, sugriuvęs. Kol mūsų pasaulis neištaisyta, situacija yra tokia – kuo daugiau moterys jam vadovauja, tuo mūsų pasauliui geriau ir tuo jis saugesnis. Jei pasaulis pradės taisyti, pasisukdamas savo tikrojo tikslo, skirto gamtos, link, tuomet tuoj pat reikės keisti situaciją ir nustatyti moters bei vyro vietą. Vyras privalės eiti pirmas ir vadovauti.

Tuo metu moteris, nes ji pagal dvasinę šaknį žiūri į vyrą tarsi iš apačios į viršų, reikalauja iš jo aukštesnio lygmens – ne gyvūninio kaip vyras iš moters, – o dvasinio, nuoširdaus, žmogiško, kultūringo ir t.t. Iš to mūsų pasaulyje ir kyla visiems žinomi skirtumai tarp to, ko vyrai reikalauja iš moterų, ir ko moterys – iš vyrų.

O kol kas mes ir toliau matysime, kaip moterys tampa vis

labiau nepriklausomos. Joms tampant nepriklausomoms ir išsiveržiant pirmyn, ima ryškėti vis didesnės vyrų problemos. Taigi vyras atrodo vis nelaimingesnis, o moteris vis labiau nepriklausoma, stipri ir tobula.

Kai tik mes pradėsime išeiti iš šios būsenos, vyras tuoj pat pasikels, taps šio gyvenimo vadovu, ir moteris su malonumu tai priims. Vyras ims elgtis atakingiau, kitaip nei šiandien.

Pagal dvasines šaknis, jei vyras atliktų pagrindinę savo paskirtį – savęs ištaisymą – ir tą patį darytų savo šeimoje žmonos ir vaikų atžvilgiu, t. y. įneštų dvasinę elementą į ryšį tarp jo, žmonos bei vaikų, tada moteris, pagal ryšio tarp jų dvasines šaknis, nereikalaudų iš vyro nieko daugiau. Jos reikalavimai būtų minimalūs, nes iš tikrųjų viduje vadovaudamasi savo dvasiniu genu iš vyro ji nori būtent to – ir

nieko daugiau. Pakanka minimalaus pragyvenimo aprūpinimo – kad tik būtų patenkinta savo vyro dvasiškai.

Tereikia kiekvienam harmoningai papildyti save kitu ir esant šio darnaus susivienijimo būsenos išsivystyti iki harmonijos su Kūrėju lygmens.

Pagal www.kabbalah.info

CHEMINĖ MEILĖS FORMULĖ

Mokslas teigia, kad meilė yra sudėtinga psichologinė ir emocinė būseną, kurioje svarbiausią vaidmenį atlieka ypatingos neurocheminės medžiagos – oksitocinai. Bandymai parodė, kad daugelyje įsimylėjusio žmogaus galvos smegenų sričių vyksta žymūs cheminės sudėties pokyčiai.

Prof. Michaelio Laitmano komentaras: Meilė, kaip ir bet kuris kitas jausmas, sukelia fizines bei chemines organizmo reakcijas. Kitaip žmogus jos nejaustų. Tačiau šios reakcijos yra

išorinis pojūčių pasireiškimas, jų pasekmė. Mokslininkai sprendžia mūsų problemas „nuo galo“ – siūloma cheminiais preparatais veikti pojūčius. Mokslas pradeda nuo to galo, nuo kurio geba prieiti.

Kabala teigia, kad visos materijos pagrindas – noras mėgautis, ir moko, kaip keisti ir valdyti norą. O visi kiti pasikeitimai – norų ir jų pokyčių pasekmės – žmogui bus pavaldūs. Gamtos skirstymas į negyvąją, augalinę, gyvūninę dalis yra niekas kitas kaip noro mėgautis lygmenys – „išsaugoti

save ir vystytis“, „priartinti tai, kas naudinga ir atitolinti tai, kas kenksminga“.

Mokslas negali išspręsti meilės problemos, cheminiai preparatai čia nepadės. O kabala moko, kaip pakeisti savo jausmus tiek, kad galėtum pakilti aukščiau jų. Ir jausmams pasikeitus iš neapykantos į meilę artimui pajusti „pasaulį savo išorėje“, kas ir yra Aukštesnysis pasaulis, amžina, nepriklausoma nuo mūsų kūno būseną – nežemiškoji meilė.

Pagal www.laitman.lt

„Kaip šiame pasaulyje mums vystantis suvokimas ir pažanga galiausiai priklauso nuo gamtos mėgdžiojimo, taip ir mūsų dvasinė raida priklauso nuo dvasinės prigimties arba Kūrėjo mėgdžiojimo.“

ATEITIES MOKYKLA. TAPTI ŽMOGUMI

MOKYKLA PRIVALO IŠ VAIKO SUFORMUOTI ŽMOGŲ.
NE PRIKIMŠTI JĮ ŽINIŲ, O KEISTI, KAD SUVOKTŲ SAVE, GAMTĄ IR ŽMONIŲ VISUOMENĘ.

Išvertus iš senovės graikų kalbos, žodis „mokykla“ reiškia vietą, kurioje maloniai praleidžiamas laikas, – ten eidavo būtent dėl to.

Ir būtent iš ten, iš tų laikų, kyla mokyklos sąvoka. Tuo metu jau nuo trejų metų vaikus mokydavo skaityti ir rašyti. Mokymas vykdavo pokalbio forma: patyrę žmonės dalydavosi savo žiniomis su kitais, taip pat ir vaikais, grupėse, kur visi galėjo užduoti klausimus, diskutuoti, aptarinėti.

Nebuvo kaip šiandien tam tikromis valandomis vykstančių privalomų užsiėmimų, kuriuos sudaro pamokos ir pertraukos, namų darbai, egzaminai ir t.t. Nereikėjo atsakinėti į mokytojo klausimus prieš visą klasę.

Suprantama, kiek toks mokymas nutolęs nuo šių laikų mokyklos, į kurią šiandien vaikas privalo eiti, kad gautų išsilavinimą. Išradus konvejerius prisireikė kvalifikuotų darbininkų. Būtent dėl to valstiečiai ir prastuomenė imti mokytį darbininkiškų profesijų. Juos mokė įvairių operacijų ir jų atlikimo tvarkos, o po to suteikdavo darbo vietas.

Remiantis darbo gamykloje reglamentu buvo nustatyta ir mokymo proceso mokykloje tvarka. Žinoma, vaikai tokio mokymo nekenčia: jis prieštarauja žmogaus prigimčiai, kadangi žmogų ne tobulina, o griaua. Anot tyrimų, vaikai vargiai prisimena vos 5-7% mokykloje gaunamų žinių.

Mes pasiekėme būseną, kai kiekvieną žmogų pavertė sraigteliu ir ne daugiau. Jis žino, kokią specialybę pasirinkti, kad daugiau uždirbtų, kokius dalykus dėl to būtinais reikia išmokti, ir tik to siekia. Bet tai nepadaro jo laimingo, o tik sėkmingą.

Mums atrodo, kad vaikas turi gauti tiksliai apibrėžtą ir griežtai

reglamentuotą mokymą: klases, egzaminai, apibrėžimai. O mūsų prigimtis šito nekenčia. Iš tikrųjų ši klaidinga ugdymo sistema egzistuoja tik nuo 100 iki 200 paskutiniųjų metų ir jau mažiausiai 40 metų jaučiame švietimo krizę. Matome, kad su kiekviena nauja karta panieka švietimui auga, mes tampame

vis labiau neištaisyti, nepajėgiame atrasti savęs.

Iš esmės toks auklėjimas griauantis. Mokykla privalo iš vaiko suformuoti Žmogų. Ne prikimšti jį žinių, o keisti, kad suvoktų save, gamtą ir žmonių visuomenę. Vaikas privalo žinoti, ką savyje pakeisti, kad pasiektų gyvenimo tikslą.

Juk po to, kai žmogus ištyrinėja savo vidinį vystymąsi, kiti dalykai – matematika, geometrija, istorija, geografija – jam nekelia jokių sunkumų.

Mūsų svajonė – pamatyti tokią mokyklą, kurioje formuoja Žmogų. Ateini į mokyklą ir tave moko, kaip būti Žmogumi. Turi žinoti, dėl ko gimei, kas yra „Aš“: mano norai, impulsai, mano mintys? Kaip suvokiu realybę? Ar žmogus turi pasirinkimo laisvę, ar ne? Kaip gamta jį stumia? Nuo kokios akimirkos jis tampa žmogumi? Ar iš viso jis tampa žmogumi per savo gyvenimą? Ką jis turi priėti? Ko turi siekti? Kaip būti laimingam šiame gyvenime?

Tu aiškini vaikui visą tikrovę: jo pasaulį, jį patį. Mokai jį, kaip prisiderinti prie pasaulio, kad būtų laimingas.

Turime grįžti nuo mokymo prie auklėjimo.

Tuomet padarysiu mažiau klaidų, būsiu tikras, kad gyvenime seksis. Žinosiu, ką reiškia daryti pažangą, ir nesieksiu apgaulingų tikslų. Toks visų pirma turėtų būti auklėjimo tikslas – suformuoti Žmogų. Tapti Žmogumi reiškia pasiekti tokią būseną, kai žmogumi esi atitikdamas tai, ko iš tavęs tikisi Kūrėjas, gamta.

Pagal www.kabbalah.info

IŠ KNYGOS „GYVYBĖS MEDIS“

Žinok, prieš kūrimo pradžią buvo tik aukščiausia,
viską savimi užpildanti Šviesa,
Ir nebuvo laisvos neužpildytos erdvės –
Vien begalinė, lygi Šviesa, viską
savimi užliejusi.
Ir kai nusprendė Jisai sukurti
pasaulius ir kūrinius, juose
gyvenančius,
Šitaip atskleisdamas tobulybę savo,
Kas buvo priežastis sukurti
pasaulius,
Apribojo save Jis taške
centriniame savo –
Ir susitraukė Šviesa, ir nutolo,
Palikdama laisvą, niekuo
neužpildytą erdvę.
Ir tolygiai Šviesa buvo suspausta apie
centrinį tašką,
Taip, kad vieta tuščia formą
apskritimo įgavo,

Nes taip buvo susitraukusi
Šviesa.
Ir štai šitaip suspaudus
Erdvės, užpildytos Šviesa, centre
Susidarė apvali tuštuma,
ir tik tada
Atsirado vieta, kur gali kūriniai ir
dariniai egzistuoti.
Ir štai nusitiesė nuo begalinės Šviesos
spindulys tiesus,
Iš viršaus žemyn nusileido į tą tuščią
erdvę,
Nusitiesė, spinduliu leisdamasi,
begalinė Šviesa žemyn,
Ir toje erdvėje tuščioje sukūrė
pasaulius absoliučiai visus.
Pirmiau už šiuos pasaulius buvo
Bėgalinis,
Tobulume savo tokiame nuostabiame,
Kad neturi jėgų kūriniai suvokti Jo
tobulybės –

Juk negali sukurtas protas Jo pasiekti,
Juk nėra Jam vietos, ribų ir laiko.
Spindulius nusileido Šviesa
Į pasaulius, esančius juodoje tuščioje
erdvėje.
Ir kiekvienas kiekvieno pasaulio ratas
ir artimi šviesai – svarbūs,
Kol nerandame centriniame taške
pasaulio materijos mūsų,
Viduje apskritimų visų – atsivėrusios
tuštumos centre.
Ir taip nutolęs nuo Bėgalinio – toliau
už visus pasaulius,
Ir todėl materialiai taip galutinai
žemas –
Juk apskritimų visų viduje yra jis –
Pačiame centre žiojėjančios
tuštumos...

ARI,
DIDIS XVI A. KABALISTAS

Pasaulinė kabalos akademija yra pelno nesiekianti organizacija, kurios pagrindinis uždavinys – skleisti fundamentalias žinias apie pasaulių sistemą bei žmogaus prigimtį. Šios žinios padės žmonijai teigiamai keistis ir rasti tinkamiausią civilizacijos vystymosi kelią.

www.kab.tv
www.kabacademy.com
www.kabbalah.info

PASAKA API UPELIUKĄ

Pasakojimas apie upeliuką, kuris padėdamas kitiems virto didžiule upe.

Tolimoje kalnuotoje šalyje greta tyvuliavo ežeras ir čiurleno upelis. Ežeras telkšojo kalno papėdėje, o upeliūkštis vingiavo šiek tiek aukščiau per patį kalną.

Ežeras didžiavosi savimi:

- Upeliuk, tu tik pažiūrėk, koks aš gražus, koks didelis, koks švarus!
- Taip, – atsakė upelis, – tu labai gražus ir turbūt turi daug draugų. Juk esi toks didelis ir gali duoti vandens kiekvienam ištroškusiam. O štai aš esu mažas ir niekas manęs nepastebi.
- Cha cha cha, – nusijuokė ežeras. – Kodėl turėčiau dalintis savo vandenimis su kitais? Tada irgi tapčiau mažas.

Vieną dieną kalnų ožys priėjo prie ežero:

- Gražusis ežere, aš pasiklydau ir jau seniai nieko negėriau. Ar galiu atsigerti tavo vandens?
- Pasiieškok vandens kur nors kitur, – piktai atrėžė ežeras, – ir neliesk manęs savo purvinomis kanopomis!

Kalnų ožys nusiminė, bet kas gi jam beliko. Jau buvo benueinas, kai staiga išgirdo tylų balselį:

- O-o-ž-y-y-y, eikš čia. Aš esu mažas upelis, kurio niekas nepastebi, bet turiu pakankamai vandens tave pagirdyti. Gerk, kiek širdis geidžia.
- Labai ačiū, upeliuk, kad pagelbėjai man, – dėkojo ožys godžiai gerdamas vandenį.

Kitą kartą kregždės, skrisdamos viršum ežero, prašė:

- Ežere, esamė labai pavargusios, o prieš akis dar tolima kelionė. Leisk mums atsigerti.
- Kurgi ne! – piktai atsikirto ežeras. – Jūsų plunksnos dulketos, o aš negaliu pakešti dulkių. Skriskit iš čia!

Kai tik kregždės susiruošė skristi toliau, išgirdo, kad kažkas jas šaukia:

- Kregždutės, mieliosios kregždutės, skriskit pas mane! Esu mažas upelis, kurio niekas nepastebi, bet mano vandens užteks jums visoms. Gerkit, kiek tik norit!

Ačiū, upeliuk, – padėjo kregždės numalšinusios savo troškulį. – Tu esi tikras draugas!

Daug gyvūnų praėjo ir daug paukščių praskrido prašydami ežero pagalbos, bet ne jis, o mažasis upelis jiems padėjo. Ir štai vieną vasaros dieną atsitiko kažkas netikėto.

– Padė-ė-ė-kit, padėkit! – verkdamas šaukė peliukas. Jis puolė prie ežero ir negalėdamas atgauti kvapo šnekėjo:

– Ežere, padėk triušiu. Prašau tavęs. Jis susilaužė letenėlę ir nebegali paeiti. Triušis jau seniai nieko negėrė ir jam tikrai reikia vandens.

– O man kas? – nusistebėjo ežeras.

– Jeigu šliūkstelėtum šiek tiek vandens, jis pasiektų triušį ir šis galėtų atsigerti, – iššvokstė peliukas.

– Tai kvailystė! – sušuko ežeras ir banguodamas nubloškė peliuką tolyn.

– Peliuk, – sušuko upelis, – Gal aš galiu padėti?

– Tu labai geras, bet esi per mažas. Tavo vandens neužteks triušiu pasiekti, – nuliūdo peliukas.

– Luktėlk, šį tą sugalvojai! – šūktelėjo upelis.

– Tėve kalne, tėve kalne, – šaukė upelis, bet kalnas buvo kietai įmigęs saulės atokaitoje.

– Padėk man peliuk! – paprašė upelis ir jie kartu kreipėsi į kalną:

– Tėve kalne!!

– Ko taip triukšmaujat, mažieji? – atsibudęs paklausė kalnas. – Kas nutiko?

– Triušis susilaužė letenėlę, – paaiškino upelis. – Jam reikia vandens ir aš privalau jam padėti!

– O kaip? – pasidomėjo kalnas. – Tu toks mažas!

– Tavo viršūnėje yra sniego. Šviečiant saulei jis tirpsta ir virsta vandeniu. Jeigu duotum man šiek tiek to vandens, aš galėčiau padėti triušiu.

– Nors tu ir mažas, bet turi labai didelį norą padėti kitiems. Padarysiu taip, kaip prašai, – tarė kalnas.

Visas vanduo, kuris tirpdamas nuo viršūnės sutekėdavo į ežerą, ėmė tekėti į upelį. Kone akimirksniu ežeras virto sausa bala, o upeliūkštis – didžiule, sraunia upe. Upė greit pasiekė triušį, numalšino jo troškulį, išplovė jo žaizdą ir nutekėjo tolyn, į jūrą, dovanodama visiems tyrą, vėsų vandenį.

– Ar matėte šiuos vandenį? – tarpusavyje kalbėjosi gyvūnai, – kadaise čia čiurleno upeliūkštis, bet noras padėti kitiems pavertė jį plačia, sraunia upe.

Išleido:
Kabalos studijų centras
www.kabala.lt
Vilnius
Tel. +370 672 23841
El. paštas: info@kabala.lt
Kaunas
Tel. +370 627 27484
El. paštas: kaunas@kabala.lt
Tiražas 10000 egz.
Platinamas nemokamai

Spausdino:
UAB „Standartų spaustuvė“
Dariaus ir Girėno g. 39
LT-02189, Vilnius
2010 m.

TV internete 24 valandas per parą

www.kab.tv